

MEM_UA_6

female, first-year sociology student

Щоденник особистих переживань

Маю визнати, я людина досить емоційна, на додачу з багатою уявою, що часом ще більше прикрашає мої емоції- як позитивні, так і негативні. У випадку з війною, то все дуже яскраво уявлялося, що викликало, далеко не найкращі емоції.

Приблизно за місяць “до” уже ходили новини та чутки. Вони були і ранше, але тоді вони не обговорювалися так в моїй сім’ї, мабуть це не було настільки серйозно і не мало такого значення (хто б міг тоді подумати). Батьки проводили зі мною ті самі серйозні розмови. І я чула як не раз вони говорили між собою.

Зараз на це я вже дивлюсь інакше, бо тоді ж я думала, що ну можливо є ймовірність, що росія нападе, але я не могла припустити того, що сталося. Я не дуже дивилась якісь новини, і була зайнята іншим. Нещодавно влаштувалася на роботу, хотіла збирати гроші на свої мрії, відвідувала пари і була зайнята навчанням та роботою. Коли почався цей інформаційний шум, то часто думала, що раптом цей мій день може бути останнім, хоча якась впевненість все ще залишалася. Я почала писати і дзвонити дорогим мені людям і просто дякувати за те, що вони є, бо розуміла, що справді може бути загроза війни і що їх може не стати. Я хотіла сказати їм щось таке, наче востаннє. Від цього я плакала і це було страшно (хоча тоді це ще не було страшно, це був лише початок). Я пам’ятаю як ходила по вулицях і дув ще холодний лютневий вітер, а я слухала українську музику і просто думала: “що ж буде далі, що ж буде завтра?” (що ж, тепер я знаю). Я відчувала свої кроки по тій землі, по якій йшла і думала, що може бути таке, що цього всього просто не стане.

23 лютого, в середу ввечері я сиділа вдома і думала що робитиму завтра: піду на роботу, прогуляюся, зроблю домашнє та просто проведу ще один день. Оскільки те що мало бути 16 лютого-не сталося, але напруга далі залишалася. Останній тиждень я прислухалася до звуків навколо та ходила з рюкзаком у якому були важливі документи, ліки та якісь інші речі, але ще без одягу. Тоді я просто пішла спати та й усе, досить рано, бо у маю дотримуватись режиму сну. Як я пізніше дізналася, то мама теж лягла рано. Тато у нас їздить на велосипеді і встає рано на тренування, близько 5-6 ранку. Того ранку він встав, але на тренування не пішов. Мама не зрозуміла що сталося- то ж тато їй і розказав: “На нас напали москалі”. Так ми дізнались про війну.

Близько 8.30 мене будить мама із питанням чи не пора мені на пари, я сказала їй що ще ні, тоді вона каже щоб я сильно не лякалася, прокидалася, була одягнена- почалась війна. Я не знаю як я зреагувала, але я в це повірила, в мене не було реакції шоку, а радше просто якісь матюки в голові,

також я щойно прокинулась і просто намагалася зорієнтуватися. Звісно, потім ще наступні пару тижнів я ще звикала до нової реальності, але я всеодно розуміла, що війна- є війна.

Коли після слів мами я взяла телефон до рук щоб подивитися яка година, то побачила пару смс-ок від подруг, які уже знали новини і писали чи я в порядку. Я встала і прийшла вітатися з усіма в квартирі та збиратися, молодші брати не пішли в школу. Ми просто одягнули свій одяг та зібрали найважливіші речі у свої рюкзаки. Мама з татом зібрали великий рюкзак з їжею та ще чимось. Далі ми просто сиділи і чекали що буде далі. По місту (у Львові) з ранку лунали сирени, мама сказала що то навчальні (але потім виявилось що це не так). Тоді затихли, потім посеред дня знову почалась тривога, ми з братами гралися в настільну гру, батьки прибігли і сказали швидко збиратися і бігти в підвал. Це було страшно і щось таке, чого раніше не переживала в житті. Усе було готове, але в один момент треба було просто підірватися вискочити з квартири, і робити все максимально швидко. Ми вибігли. Кіт вдома. Сидимо в підвалі нашої дев'ятиповерхівки. Сусіди також спустилися, всі намагаються про щось говорити і зрозуміти що відбувається. Мені то страшно, то спокійно, не розуміла наскільки я можу там бути. Відбій тривоги. Піднімаємось до квартири. Після того мама сказала, що ми їдемо з дому, бо їй буде важко бігати з малими до підвалу щодня і щоночі. Ми поїхали на наш будинок в село близько Львова, який нам дуже пощастило мати у випадку цієї ситуації. Мені було сумно покидати дім. Я зробила на пам'ять фото своєї пустої кімнати та свої зібраних речей, та взагалі просто того що тоді було. Так, це сумні спогади, але я чомусь хочу це пам'ятати. А якось я приїхала до Львова і букет, який стояв у мене на підвіконні ще до війни уже зовсім засох..ось так

Оскільки для себе я вела певні періодичні нотатки, то можу представити певні фрагменти з них:

24.02.22

“ Сьогодні почалась війна

Хоч вона вже і триває 8 років, але сьогодні почалися сильні вторгнення і атаки по всій Україні.

Зранку мене збудила мама і сказала мені бути спокійною, збиратися, бо...почалась війна. Ми послухали звуки сирен з-за вікна і я побігла збиратися. А в моєму телефоні сипалися повідомлення «Ти як?» «Я дивлюсь новини, сподіваюся ви в порядку».

За декілька днів до того, впродовж тижня, ми уже готувалися, було багато новин і попереджень але ніхто не знав напевне. Наша сім'я була і є достатньо готовою. Я готувала документи, таблетки, гроші, записник, та інші дрібні речі які можуть знадобитися. Сьогодні я лише допаковувала цей рюкзак, одяг, пристрої та інше.

Сьогодні мав бути звичайний день, я мала прокинутись о 8:58, встати, помитися і зібратися до роботи, а перед тим послухати лекцію з універу, який ще дистанційно. Проте мама збудила мене раніше приблизно на півгодини і це все сталося.

Ми зібралися і просто чекали. Чекали що буде далі, що буде наступної миті. Ми просто були зібрані і були наготові. Ми обідали, прибирали, прали, збиралися, дивилися мультфільм. Ми, я та мої брати сіли зіграти у «ферму» і потім різко увійшла мама і сказала нам швидко спускатися у підвал. Тоді я побігла по свій рюкзак, почала переживати як би то я не забула що і просто все тоді переверталось перед очима, а ще я злякалася за нашого кота, якого ми тоді лишили вдома. Я

вигігла, швидко хоч і недобре взулася і накинула куртку і бігла вниз по сходах дуже швидко, дивлячись водночас у вікно чи нічого там часом не летить. Мені стало набагато спокійніше коли я спустилася у підвал.

А ще, в цей день, сьогодні, була така гарна погода, світило сонце, а ввечері було видно зорі.

Батьки вирішили що безпечніше поки що буде за містом, тому ми поїхали в наше інше місце. Ми взяли з собою кота. Коли ми виходили з будинку мені так приємно було бачити вулицю. Але було таке відчуття незрозумілості, пустоти, шоку і не віри, і нерозуміння що діється. Ми йшли разом до машини, поруч стояла довга черга в банкомат, ми не покидали країни чи житла назавжди, але ці погляди говорили про щось. Ми з братом пішли в магазин, і там не було хліба, який мене попросила купити мама. Полиця з випічкою була повністю пуста, окрім якихось 1-2 маленьких піц. Ми взяли хлібці натомість. В інших магазинах хліба на той час уже теж не було і багато магазинів позачинялися раніше.

На заправках черги були у 10 машин як мінімум, це до окко, на вог було менше, тож нам пощастило і ми заправилися. Але заправляють зараз лише не більше 20 літрів, оскільки потрібно приберегти пальне. Увечері заторів не було, проте зранку вул Зелена стояла, люди виїхали з міста. А ті хто хочуть потрапити до Львова досі не можуть доїхати.

Я плачу кожен раз коли думаю що мені треба з кимось розлучитися або що я можу когось втратити..... я вірю що це не так страшно як у якомусь кіно, ми повинні це пережити.

Я дуже люблю свою сім'ю і родину, попри всі негаразди і сварки. Я хочу щоб всі ми були здорові і живі і щоб ми були разом. Нехай усе буде добре. Я хочу жити”

Нотатки за 26.02.2022

“Сьогодні уже пройшов 3 день, 26.02.22. І на питання «який сьогодні день?» одразу йде відповідь у цифрі, а не у даті чи у дні тижня, у цифрі від початку цього всього. Таке враження наче тепер усе поділилося на до і після. Так само було і з карантинном і ми вже от-от мали з ним закінчувати, але тепер сталася в рази гірша загроза. Думається, що це лише на декілька тижнів, ну місяців, і все вернеться в норму, але навряд чи це буде так швидко. Але я на це сподіваюся. Я хочу жити, у мене є плани, мрії. Я не хочу щоб це зникло.

Зараз усе добре, ми в певній безпеці. Тримаємось. Наша армія сильна, а ми її підтримуємо як можемо.”

07.03.2022

12 день війни. 7 березня. Тримаюсь як можу. То на позитиві і щиро вірю в перемогу, то до мене приходять сум і розпач. Точніше я справді знаю, що ми виграємо, ну бо мені просто в голові не вкладається щоб *****росія отак просто взяла і захопила нас, це я вже не знаю що має статись. Мені просто дуже і дуже сумно від самих подій, мені хочеться щоб це закінчилось, бо просто безвихідь. Я про те, що я ніяк сильно не можу вплинути на це. Я в армію піти не можу, тероборону теж, хіба волонтерити або помагати онлайн, і то лише останнє, бо мама мене не пустить нікуди.

(коментар: тоді ще не пускала, це так, проте пізніше я таки змогла волонтерити наживо) Не знаю наскільки ефективна онлайн допомога, але можливо якщо половина українців зробить репост/комент, то нас помітять, та й уже помічають, тому це працює. Просто коли робиш це один, то здається що це безнадійно.

Я ніколи ще так не пишалася бути українкою як зараз. Я хочу бути нею і представляти свій народ. І сподіваюся ми ніколи не скотимось вниз і мені не доведеться палити свій паспорт. Ми велика країна і в нас велике майбутнє. Я вже бачу як ми це все відбудуємо, встанемо на ноги, продовжимо свої справи, щось доведеться розпочати знову, але в нас вийде. Це звісно, дуже дорога ціна за це все, але це вже сталося. Чи мало так бути чи ні. Проте це дуже великий поштовх для нас і велика хвиля патріотизму і любові до країни, хоч і знову ж таки- дуже дорогою ціною. Це залишиться в нашій пам'яті, в пам'яті тих хто це застав і усвідомив це і хто не захоче такого знову. Ми усі захочемо ще кращого майбутнього для країни ніж було до, і ми будемо це робити. Ми робимо це вже зараз, борючись за неї. Я вірю, що на Україну ще будуть рівнятися, у нас буде класна економіка, армія, керівництво, народ, усе буде.

14.03.2022. 19 день війни

Я просто хочу щоб це скінчилося, я хочу жити так як до цього. Я не хочу чути вибухи і громи вночі. Я хочу спокійно спати. Я хочу знати, що можу поїхати в іншу країну лише в мандрівку, а не на невизначений термін.

Часом мені самотньо, навіть більшості часу можливо. Хоч я й зі сім'єю, але я просто хочу з кимось обійнятися та поговорити, я хочу побачитися з друзями, але мабуть зараз це занадто велика забаганка. Якби ж я просто могла перестати хотіти. Так, я рада що жива, чесно! Я б не хотіла опинитися в Києві, Харкові чи Маріуполі. Просто пам'ятаючи життя яким воно було і може бути я просто хочу плакати, мабуть я ще досі не змирилась із цим.

Це в сотні та тисячі разів гірше за той коронавірус, якщо ще там можна було якось пристосуватися, то це просто я не знаю що, це не зрівняти. Я боюсь що можу померти, я не хочу помирати, я не хочу. І не хочу лишитися без батьків, без братів, без сестер. Чому взагалі не можна врятувати усіх? Є реальна і велика загроза життю.

Якби я могла я би убила того путіна, застрелила, розтовкла би ще й. З****в!!!!!! Я хочу жити нормально...

24.03.2022. Місяць війни

Уже місяць триває війна. Ще досі триває. Так непомітно пройшов цілий місяць і уже скоро квітень. Усе доволі монотонне, немає надто цікавих та визначних подій в житті, але добре що все спокійно. Зараз я дивлюсь на це все під новим кутом зору і по-різному. Усе відносно.

Навчання відновилося в онлайн режимі, вчуся як можу та й вимоги зараз трохи знизили, проте ми (студенти) все одно стараємось якщо є така можливість. Я рада що можу повчитися, бо ніби й не

дуже можу ще чимось зайнятися, та і я розумію що мені потрібні знання щоб потім щось робити в житті і заробляти та мабуть стати соціологом.

В сім'ї трохи напружена обстановка. Батьки трохи сваряться, і може не так між собою як більше на дітей, на хлопців, на мене менше попадає. Мама мені здається дуже знервована, бо багато свариться, і я переживаю, що це погано вплине на хлопців. Хоч тато теж, просто рідше на них кричить але лише через те, що просто менше біля них буває. А взагалі мені дуже не приємно слухати ці всі сварки.

Мабуть батькам важко, я це розумію, але я б так хотіла щоб сім'я навпаки єдналася в цей складний час, а не навпаки.

Мені теж складно буває, і хочеться просто зникнути кудись, хочеться щоб це все було нереальним. Але я розумію що куди б не пішла і не поїхала- поки це не припиниться- це буде мене переслідувати і буде частиною мене, бо це вже стало моєю реальністю. Не важливо де бути. Легко стане тоді коли цьому прийде кінець.

Взагалі, цей день був нормальним, я була дуже зайнята уроками, і робила інші речі. Тривоги вже не було два дні, що теж тішить. Завтра сподіваюся добре відповісти на парі. Хочу кінця війни, перемоги України і просто звичного життя. Добраніч.

06.04.2022. Не знаю який день війни

Іноді я просто (думаю що) хочу померти, хоч насправді хочу жити і розумію цінність життя як ніколи, але це все так складно. Я просто хочу щоб це закінчилося, хочу закрити очі і прокинутись коли все буде так як завжди. Я хочу робити, те що мала робити. Я хочу жити окремо, а я не можу цього досягти і мене це страшенно гнітить і просто вбиває, я просто хочу нормального життя. Мені від цього всього так зле, я розриваюся і хочу просто зникнути. Я не маю куди дітися і я постійно з сім'єю. Я не знаю, що я можу зараз зробити. Я навіть не дуже хочу, але можливо така жахлива ситуація заставить мене рухатись, проте навряд чи я зараз знайду якусь роботу, бо вона зараз потрібна всім, а місць мало, квартири мабуть дорогі та і в місті небезпечно, мені було б страшно жити зараз самій.

Я просто хочу кричати, я плачу і страждаю. Мені так боляче, що я не можу це закінчити, а так хочеться, так хочеться!!!! І в мене постійно одне питання- просто навіщо? Навіщо це все, навіщо це все сталося і навіщо це треба було. Ми ж нікого не чіпали, але не б**ть треба було всім зіпсувати життяааа...

20.04.2022. 56 день війни

Я відчуваю, що просто марную своє життя. Не сприймаю навчання як щось що я роблю, оскільки воно онлайн, а все що за комп'ютером то якось не асоціюється з справжньою роботою яка щось приносить. Тим паче що поки мені це не дає результатів. Почуваюсь жахливо. Відчуваю кожен день життя, як він спливає і скорочується, як моє життя стає все коротшим і коротшим. Найгірше те,

що я не можу жити як раніше. Можливо я і можу спробувати, але я про те що життя зараз не таке як було.

02.05.2022. 68 день війни

Тільки на 68 війни мені нарешті вийшло поїхати до Львова і заночувати там. Нарешті я знову сплю вдома. Я хочу бути тут. Я сумую за домом. Але дім це навіть не про місце, і не так про людей, а про те, хто і що зробило це місце домом, що змусило почуватися так, що це «дім». Саме це у мене відібрали. І боляче через те, що я не можу це повернути, дуже хочу, і ще й не знаю коли зможе все стати на звичні місця, хоча б плюс-мінус.

29.05.2022

Війна може заважати нам продовжувати наше життя, але нам потрібно шукати способи його продовжити

Пошук балансу між до і після- головна робота, яку я намагаюся зробити у своєму житті зараз, бо якимось чином потрібно об'єднати ці дві реальності в одну і усвідомити, що це все- одне ціле, одне життя, одна часова лінія. І навчитися в цьому жити.x